

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost: Moldavská republika
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. CPR-20797-2/ČJ-2021 -930310-V217

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. CPR-20797-2/ČJ-2021-930310-V217 (dále jen **„napadené rozhodnutí“**), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen **„správní orgán I. stupně“**) ze dne 16. 6. 2021, č. j. KRPA-155603-11/ČJ-2021-000022-SV, o správním vyhoštění a době zákazu pobytu v délce dva roky dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **„zákon o pobytu cizinců“**) a byla podle ustanovení §

118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „ČR“) do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že vykázaná protiprávnost a skutečnosti v této souvislosti zjištěné nebyly natolik zásadního charakteru, že by bylo nezbytně nutné ukládat správní vyhoštění na dobu 2 let. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce je cizincem ve středním věku, který se nikdy v minulosti nedopustil na území ČR žádného protiprávního jednání, přičemž v posuzované věci se provinil tím, že překročil možnosti bezvízového styku, a to o 70 dnů, vůči čemuž mu je ukládáno právní vyhoštění na 730 dnů. V rámci vedeného řízení bylo zjištěno, že žalobce spolupracoval při objasnění protiprávnosti, vyjádřil lítost, doznal se a přislíbil návrat do domovského státu. Žalovaný správní orgán se však s odvolací argumentací vypořádal zcela nepřijatelným způsobem, když spolupráci nijak nezohlednil. K tomuto žalobce uvádí, že požadavek vydání spravedlivého a odůvodněného rozhodnutí nelze chápat jako neomezenou možnost postižení protiprávního jednání v libovolné výši nevymykající se zákonem stanovené sazbě, která přehlíží okolnosti polehčující a zakládá toliko na existenci protiprávnosti.
3. Předmětná právní úprava výslovně nestanovuje okruh polehčujících skutečností, jako je tomu např. v § 41 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (kdy toto ustanovení analogicky pokládá v písm. l) za velmi podstatné, pokud osoba, vůči níž se řízení vede, spolupracuje se státním orgánem), avšak lze je dovodit z demonstrativního výčtu okolností uvedených v § 174a zákona, které ovlivňují přiměřenost rozhodnutí.
4. Mezi tyto klíčové faktory pak patří závažnost a druh protiprávnosti, přičemž posouzení závažnosti nelegálního pobytu není polopatický závěr o tom, že se protiprávní pobyt stal, nýbrž závěr o tom, zdali je cizinec v tomto směru recidivistou, co jej k tomuto jednání vedlo a jakou po odhalení vyvodil sebereflexi. Laždé sankční opatření musí zohledňovat požadavky individuální i generální prevence, nicméně odůvodnění rozhodnutí uvedené neobsahuje, tj. nehodnotí obecnou migrační situaci v zemi ani osobu žalobce, omezuje se ryze na závěr o tom, že se protiprávní stav stal, že žalobce nemá relevantní vazby a nehovoří česky, kdy žalobce tyto závěry pokládá za nedostatečné a ohrazuje se proti výslovnému odmítnutí skutečností, které mu mají polehčovat.
5. Vytýkaná nezákonnost pak dle názoru žalobce zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou žalobce shledává nejen ve způsobu, jakým bylo napadané rozhodnutí odůvodněno, resp. neodůvodněno, nýbrž i v tom, že zcela oproti obvyklé praxi správního orgánu mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 2 let oproti dvouměsíčnímu nelegálnímu pobytu, kdy v obdobných věcech správní orgán zpravidla určuje roční zákaz vstupu.
6. Žalobce bezpochyby naplnil důvod pro uložení správního vyhoštění, avšak tato skutečnost nezabývá správní orgán povinností vydat spravedlivé rozhodnutí, kterým s ohledem na historicky první pochybení žalobce a relativně krátkou dobu nelegálního pobytu není deport na dva roky.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 8. 4. 2021 do 16. 6. 2021, kdy byl kontrolován policií, bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně rozhodl, že se žalobci ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, dvou let. K délce zákazu pobytu prvostupňový orgán uvedl, že zohlednil, že jde o první porušení předpisů cizincem, že se tento doznal a spolupracoval, zároveň si však žalobce byl vědom svého neoprávněného pobytu, jeho nelegální pobyt byl odhalen až činností policie, lze předpokládat, že by zde setrval i nadále.
10. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, ohledně namítané nepřiměřené délky zákazu pobytu uvedl, že odůvodnění délky zákazu pobytu prvostupňovým orgánem bylo dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, cizinec zde pobýval neoprávněně 70 dnů. Podle žalovaného není ve věci rozhodné, zda cizinec se správním orgánem spolupracoval, podstatné je, že žalobce zde od 8. 4. 2021 pobýval bez platného oprávnění k pobytu a nic pro legalizaci pobytu neučinil, ačkoli si byl svého nelegálního postavení vědom. Proto neobstojí tvrzení, že je dán předpoklad, že k dosažení nápravy postačuje mírnější opatření. Žalovaný též zohlednil věk cizince a skutečnost, že se jednalo o první porušení zákona. Při zvažování délky pobytu hodnotil žalovaný i dopady do ekonomické sféry žalobce a možnost zpětné integrace. Konstatoval, že doba zákazu pobytu dvou let není za této situace nepřiměřeně přísná.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalobce v poskytnuté lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovýmto postupem. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*

13. Žalobce brojil proti délce zákazu pobytu, kterou považoval za nepřiměřenou, v této souvislosti též proti nezohlednění faktu spolupráce ze strany žalobce.
14. Délku správního vyhoštění je správní orgán povinen stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020-32). V případě uložení tohoto omezení se nejedná o správní trestání, nýbrž o správní opatření netrestního charakteru, a tedy při něm nelze uplatnit moderační právo soudu (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). Soud tedy zkoumá, zda se správní orgány při uložení konkrétní délky zákazu vstupu na území nedopustily možného excesu či svévole (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40). Správní uvážení přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda jej správní orgán nezneužil či nepřekročil jeho meze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004-92, č. 430/2005 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79). Smyslem stanovení určitého zákonného rozmezí pro uložení správního vyhoštění přitom nepochybně je, aby byly případy cizinců, na které toto ustanovení dopadá, co nejvíce individualizovány, a to v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *[s]právní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly*.
15. V rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 45/2019-28, dále Nejvyšší správní soud poukázal na to, že *„zákon o pobytu cizinců v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nepracuje s pojmy polehčujících a přitěžujících okolností. Správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí má poukázat na skutkové okolnosti případu (...), pro které uložil délku zákazu vstupu na území v polovině zákonné sazby. (...) Samotnou spolupráci v dalším průběhu řízení nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ji ve prospěch stěžovatele.“*
16. Soud má za to, že v napadeném rozhodnutí žalovaný délku zákazu pobytu stanovil a odůvodnil v souladu s citovanou zákonnou úpravou i judikaturu, neopomněl zvážit žádnou podstatnou okolnost.
17. K aspektu spolupráce se správním orgánem soud uvádí, že obecně je spolupráce často zohledňována ve prospěch účastníků řízení o správním vyhoštění. K hodnocení případné spolupráce se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 36/2019-31: *„Stejně tak Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že účastníci správních řízení by zásadně měli se správními orgány spolupracovat, a proto tuto skutečnost nelze považovat za něco mimořádného a zohledňovat ve prospěch žalobce.“*
18. Nicméně dle Doporučení komise (EU) 2017/2338 ze dne 16. 11. 2017 o zavedení společné „příručky k navracení osob“, kterou mají příslušné orgány členských států používat při plnění úkolů souvisejících s navracením osob, při stanovení délky zákazu vstupu je nutno věnovat zvláštní pozornost přitěžujícím nebo polehčujícím okolnostem, které jsou vydávajícímu orgánu známy, například tomu zda státní

příslušník třetí země v řízení o navrácení spolupracoval nebo projevil ochotu spolupracovat (čl. 11.5). Tato příručka není závazná, obecně však dle názoru soudu je vhodné zvážit, nakolik spolupráce cizince byla pro výsledek řízení podstatná a zda je možné spolupráci a případné doznání ve prospěch účastníka zohlednit, záleží však také vždy na konkrétních okolnostech každého případu. V projednávaném případě bylo samotné naplnění skutkové podstaty dostatečně objasněno i bez spolupráce se žalobcem, žalobce byl zajištěn policií při pobytové kontrole, neměl přitom žádné oprávnění k pobytu (což bylo ověřeno lustrací jeho osoby), před zajištěním žádné kroky k legalizaci pobytu neučinil. Pokud žalobce uváděl další podrobnosti, např. že přijel do ČR za prací a vydělával si zde bez povolení, toto mu při zvažování délky zákazu pobytu správní orgány k tíži nekladly. Tím, že žalobce vypovídal, umožnil také správním orgánům lépe vyhodnotit možné dopady správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Dle názoru soudu v projednávaném případě nezohlednění spolupráce žalobce žalovaným nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

19. Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, zohlednil ve prospěch žalobce, že jde z jeho strany o první porušení zákona. Skutečnost, že nehovoří česky, mu naopak ani žalovaným, ani orgánem prvostupňovým při stanovení délky zákazu pobytu k tíži kladena nebyla. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že projevil nad svým jednáním lítost, toto z provedeného výsledku nevyplývá. Pokud žalobce odkazoval na jiné případy, kdy uváděl, že v obdobných věcech správní orgán zpravidla ukládá roční zákaz pobytu, toto tvrzení bylo zcela obecné, bez odkazů na konkrétní případy, kterými by se soud mohl podrobněji zabývat a případně je porovnat. Konečně pro délku zákazu pobytu není rozhodující jen samotná délka nelegálního pobytu, ale je nutno vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu. Žádné takové srovnání žalobce neuvedl, z podané žaloby nijak nevyplývá, že by v napadeném rozhodnutí měl žalovaný excesivně vybočit ze správní praxe, či že by došlo ze strany žalovaného ke zneužití správního uvážení. Pokud bylo zdůrazňováno, že je nutné zohlednit požadavky prevence, k tomuto žalovaný přistoupil, když po zhodnocení okolností dovodil, že mírnější opatření by nebylo dostačující.
20. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. března 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně